

8 Μαΐου 2014

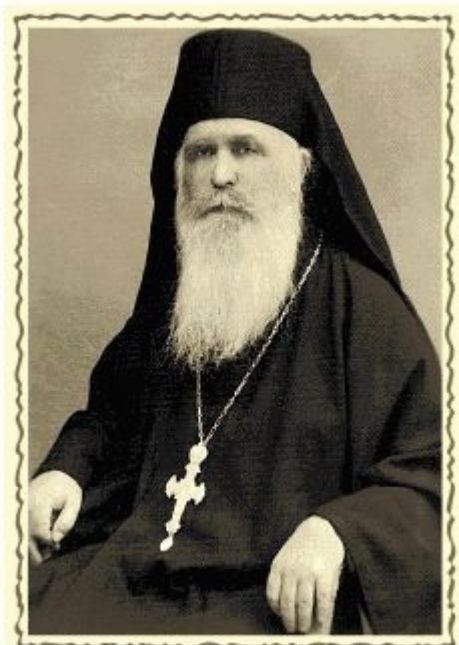
Γέρ. Φιλόθεος Ζερβάκος, ο οδοιπόρος της Ι.Μ. Λογγοβάρδας Πάρου (1ο Μέρος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Βίος και πολιτεία

Σε κάθε γενιά, ο Θεός επιλέγει ανθρώπους, και τους κάνει δοχεία της Χάριτος, και οδηγούς και παραδείγματα ζωής για τους συγχρόνους τους.

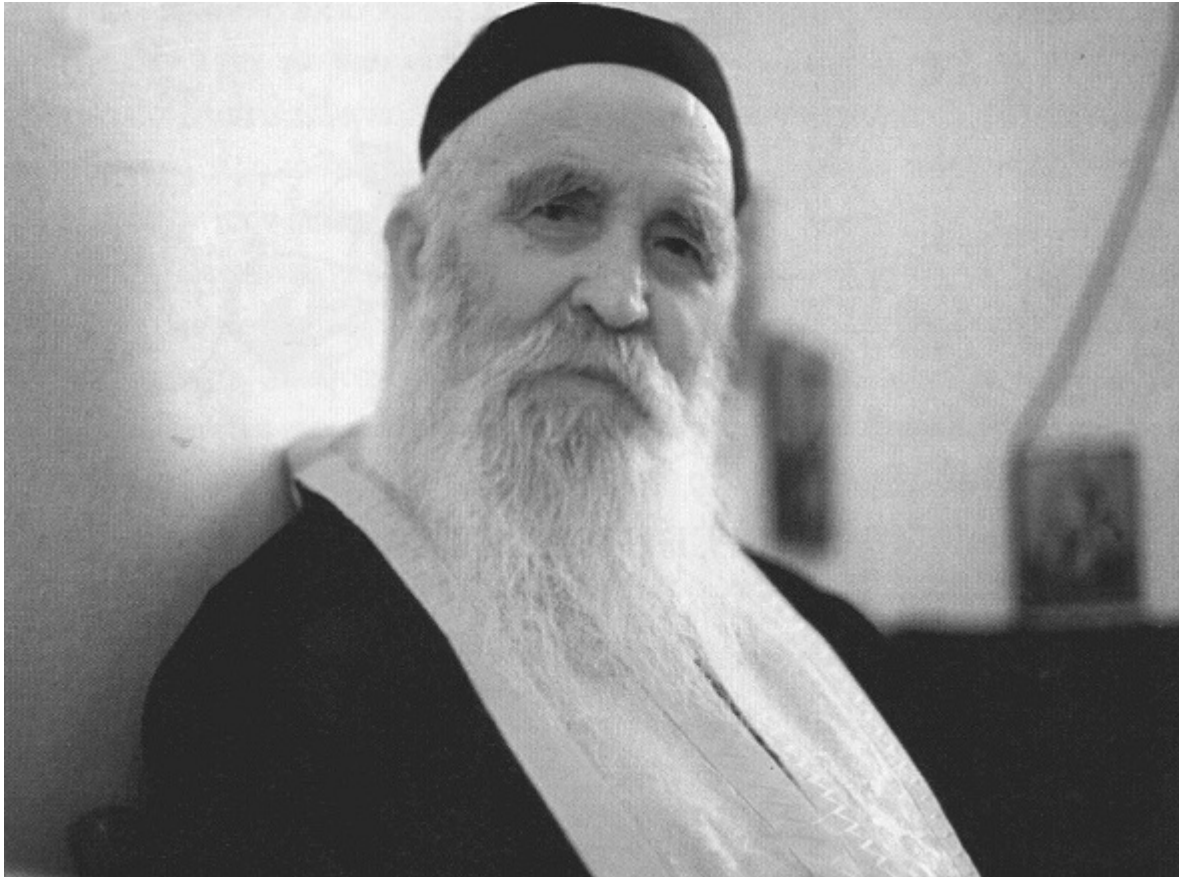

Α. Γέννηση – ανατροφή:

Η σύγχρονη αυτή οσιακή μορφή, γεννήθηκε τον Μάϊο του 1884 στο χωριό Πάκια, της επαρχίας Επιδαύρου Λιμηράς, κοντά στους Μολάους της Λακωνίας. Οι γονείς του ονομάζονταν Παναγιώτης και Αικατερίνη Ζερβάκου. Πήρε το όνομα Κωνσταντίνος. Από την παιδική του ηλικία αγαπούσε την Εκκλησία, του άρεσε να φέλνει και να διαβάζει τα ιερά βιβλία.

Μιά μέρα στο παιχνίδι τα παιδιά τον εξέλεξαν ηγούμενο με καλάμι για... ποιμαντορικό ραβδί! Απ' ότι ο ίδιος μνημονεύει, σε ηλικία 8-10 ετών του εμφανίστηκε στο δρόμο του ο διάβολος, μέ χαλκοπράσινο αηδιαστικό προσωπο και κέρατα στο κεφάλι και του πέταγε πέτρες στα 10 μέτρα, χωρίς όμως να κτυπηθεί! Όταν οι γονείς του τον έστειλαν σε εργασίες, και ο μικρός Κωνσταντίνος άκουγε

τις καμπάνες της Εκκλησίας άφηνε τις δουλειές, και έτρεχε στην Εκκλησία.

Β. Σπουδές:

Τέλειωσε το σχολείο στην πατρίδα του και οι γονείς του τον έστειλαν σε Διδασκαλείο και σε ηλικία 17 ετών (το 1901) έγινε δάσκαλος. Υπηρέτησε λοιπόν αυτό το επάγγελμα για τρία χρόνια (1901- 1904) στο χωριό Φοινίκιο, κοντά στο δικό του.

Τον ζήτησαν τότε να πάει να εργασθεί σαν δάσκαλος στην Αμερική, αλλά δεν ήταν θέλημα Θεού και βρέθηκαν εμπόδια. Διάβαζε συχνά βίους Αγίων. Ενθουσιάστηκε από την ζωή των Αγίων Αντωνίου, Ιωάννου του Δαμάσκηνου, Αγίας Βαρβάρας και άλλων... Κατά την μελέτη αυτή αισθανόταν - όπως ομολογεί ο ίδιος - την επίσκεψη της γλυκιάς θείας Χάριτος! Τότε φανταζόταν και τον εαυτό του στην έρημο και του ερχόταν η επιθυμία να ζήσει τη «μοναχική πολιτεία»...

Γ.Ο δύσκολος δρόμος πριν γίνει μοναχός.

Τον πόθο του αυτό εκμυστηρεύτηκε στη μητέρα του, η οποία ήταν αρχικά θετική.Όταν ένα βράδυ της ζήτησε λίγα χρήματα για να αναχωρήσει, αυτή λυπήθηκε και άρχισε να τον συμβουλεύει να μείνει... ώστε να περάσουν λίγα χρόνια ακόμη! Ο Κωνσταντίνος στενοχωρήθηκε και στον ύπνο του φοβεροί γίγαντες τον απειλούσαν.

Φοβήθηκε πολύ και ζήτησε την βοήθεια της Θεοτόκου. Τότε την είδε να κατέρχεται και της ζήτησε να μην τον εγκαταλείψει. Οι γίγαντες εξαφανίστηκαν

μέχρις να αναληφθεί η εικόνα της Παναγίας. Οι προσευχές συνεχίστηκαν, έως ότου να φύγουν οι δαίμονες! Πάντως έμεινε στην καρδιά του φόβος και μετά την δύση του ηλίου φοβόταν να βγει απ' το σπίτι!

Κάποτε, στο χωριό Φοινίκιο που ήταν δάσκαλος, στο σπίτι ενός φίλου του όπου έψελναν και τραγουδούσαν (ήταν πολύ καλός μουσικός) ανακάλυψε το βιβλίο «Αδάμαντες του Παραδείσου», με πατερικά κείμενα. Το πήρε και πήγε γρήγορα στο σπίτι που έμενε και άρχισε να το ρουφά σαν τα έντομα της άνοιξης.

Διαβάζοντας το αισθανόταν μεγάλη χαρά. Ο λόγος του Μεγάλου Βασιλείου στο «πρόσεχε σ' εαυτώ» τον συγκλόνισε συθέμελα. Από τότε σταμάτησε κάθε συναναστροφή και χάσιμο χρόνου. Όλες του τις δυνάμεις τις έδωσε στους μαθητές του, με τους οποίους έκανε δύο χορούς και έψελναν στην Εκκλησία, αλλά και στα γύρω χωριά στα πανηγύρια.

Όμως δέχτηκε πάλι την επίθεση ενός γίγαντα-δαίμονα, καθώς κοιμόταν και πάλι με την επίκληση της Παναγίας, που εμφανίστηκε, απομακρύνθηκε... Ο πόλεμος με τους μιαρούς δαίμονες συνεχίστηκε για πολύ καιρό, αλλά με τις προσευχές του εξήλθε νικητής.

Νά μη νομισθεί όμως ότι έμεινε αμέτοχος των προβλημάτων του χωριού. Με δική του πρωτοβουλία χτίστηκε το νεκροταφείο με Ναό, επ' ονόματι των Αρχαγγέλων Μιχαήλ και Γαβριήλ και στο κτίσιμο σχολείου αφού κάλεσε όλους τους χωρικούς σε συνέλευση και συνέστησαν ερανική επιτροπή...

Δ. Κλήση με εμπόδια... στο μοναχισμό:

Στο Φοινίκιο είχε συνδεθεί με ιδιαίτερη φιλία με δύο νέους, που είχαν αποφασίσει και οι τρεις να μεταβούν στο Άγιο Όρος, να μονάσουν. Βέβαια είχε τον Αύγουστο του 1902 δοκιμάσει να μονάσει στο μονύδριο του Αγίου Γεωργίου κοντά στο χωριό του (7 ώρες), που είχε ιδρύσει ο δάσκαλος Γεώργιος Στουρνάρας, μοναχός-γιατρός από την Ήπειρο. Είχε σκοπό από εκεί να αναχωρήσει για το Άγιο Όρος, αλλά ο πατέρας του με δάκρυα και επιχειρήματα και, εκβιασμούς για αυτοκτονία (!!!), παρ' όλες τις αντιρρήσεις του Κωνσταντίνου (18 ετών), τον κατάφερε να πάει στο πατρικό. Εκεί προσπάθησε να συναντήσει έναν από τους μικρότερους αδελφούς του, αλλά δεν τα κατάφερε.

Αποφάσισε την νύκτα να φύγει και βαδίζοντας ξημερώθηκε αρκετά μακριά. Ο πατέρας του έστειλε την αστυνομία να τον γυρίσει πίσω, αλλά κατάφερε να ξεφύγει!!! Έφτασε στον Ευρώτα, όπου πέραν της σωματικής ταλαιπωρίας, άρχισε και ο νοερός πόλεμος των δαιμόνων... Ταλαιπωρήθηκε πολλές μέρες περπατώντας και στο τέλος ολιγοψύχησε σαν άνθρωπος αβοήθητος.

Στο δρόμο για την Τρίπολη είδε όραμα ένα νεανία που του είπε: «φάγε και βάδιζε αφόβως την οδόν σου». Έφαγε λοιπόν σταφύλια με ψωμί, δυνάμωσε και προχωρούσε. Ένα βράδυ διαπίστωσε στα πέλματα των ποδιών του αποστήματα από αγκάθια που είχαν μπει!

Πάντως με τρομερή δυσκολία έφτασε στην Τρίπολη. Φιλοξενήθηκε σ' έναν ιερέα, που τον περιποιήθηκε... Τότε άρχισε πάλι ο πονηρός τους λογισμούς για τις ηδονές του κόσμου, που χάνει... Άνοιξε το ιερό Ευαγγέλιο και παρηγορήθηκε από τους λόγους του Κυρίου.

[Συνεχίζεται]